

Újlaki Hangok

Plébánosi bemutatkozás

Nem titkolt örömmel fogadtam a felkérést, hogy bemutatkozó cikket írjak az „Újlaki Hangok” szeptemberi számába, hiszen ez is lehetővé teszi, hogy az újlaki hívek jobban megismerjenek, és közös munkánk gyümölcsözőbb legyen. Bemutatkozásul csak azokat az érzéseket szeretném megosztani, amiket átéltem, amikor főpásztorom – rövid gondolkodási időt adva – felkért arra, hogy az újlaki Sarlós Boldogasszony Plébániának legyek plébánosa.

Először nem is a plébániatemplom jutott eszembe, hanem a margitszigeti *Szent Mihály kápolna*, ahol mint tősgyökeres angyalföldi származású nagyon gyakran megfordultam. Gyermekkoromban édesanyám húgommal és házbéli gyerekekkel együtt gyakran kivitt minket a szigetre, ami számunkra a zenélő kúttal, a vízeséssel, az aranyhálakkal és a szabadon röpködő szép madarakkal valóságos tündérvilágként számított. Egy-egy ilyen játékkal egybekötött kirándulás alkalmával mindig megtekintettük a domonkos rendi kolostort, és ha nyitva volt, rövid ideig betértünk a kápolnába is. Aztán középiskolás és műegyetemista koromban egyedül is sok időt töltöttem a szigeten. Gyakran előfordult az is, hogy kifejezetten a kápolnához és Szent Margit sírjához mentem imádkozni. Ezeket a „lelki utakat” elsősorban egy-egy egyetemi vizsga sikeréért tettem, de az is megtörtént, hogy életemnek egy fontos helyzetét akartam az Úr jelenlétében átgondolni. A nyitott kápolna képéhez társult egy vékony arisztokratikus arcú hölgy, aki az oltárnál levő virágokat öntözte, és felvilágosítást adott az érdeklődő turistáknak. Néhány napja tudtam meg, hogy a hölgy egy szerzetesnővér volt, aki nyugdíjas éveit a kápolna gondozásának szentelte. Végül az utóbbi évek is eszembe jutottak, amikor idős édesapámat ápoltam, és esténként, miután ő lefeküdt, rövid sétákat tettem a szigeten. Sokat gondolkodtam ilyenkor a jövőmről és az előttem álló feladatokról.

A döntésnél, amely a plébánosi kinevezés elfogadása mellett szólt, mégsem a szigeti élmények voltak meghatározóak, hanem az újlaki plébániatemplom névadója és védője, a *Boldogságos Szűz Mária*. Mennyei édesanyánk iránti tiszteletemnek a gyökereit nehezen tudom pontosan meghatározni. Biztosan nagy hatással volt rám nagymamám, aki nagyon imádságos lelkületű volt, és idős korában szinte folyamatosan imádkozta a rózsafüzért a korán meghalt férjéért, fiaiért és unokáiért, és mindenkiért, aki csak imát kért tőle. Keveset beszélt a Szent Szűz iránti odaadó szeretetéről, de a példája vonzó volt mindnyájunk számára.

A tisztelet másik forrása valószínűleg a kármelita templom közelsége volt, ahová gyakran jártunk. Hivatalosan a Béke téren levő Magdolnavárosi Plébániához tartoz-

tunk, de a kármelhegyi Szűzanya közelsége minket is vonzott. Gyakran jártunk ide imádkozni és szentgyónást végezni. A búcsúk pedig mindig nagy élményt jelentettek számunkra.

Papi életemet újragondolva azt is felfedeztem, hogy eddigi szolgálati helyeim olyan templomban vagy intézményben voltak, amely Égi Édesanyánk nevét viselte. Újmisés évemet a krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánián töltöttem, római tanulmányaim után öt évig voltam a Boldogságos Szűzről Nevezett Érseki Ósrégi Papnevelő Intézet spirituálisa, és végül tizenöt évig tanítottam a Patrona Hungariae (Magyarok Nagyasszonya) Gimnáziumban. Úgy tűnik, a Szűzanya így is végigkíséri életem. Főpásztoromnak is erre hivatkoztam, amikor „a karizmák ünnepén”, a mise előtt igent mondtam. Döntésemet tehát nem az előttem álló feladat nagysága vagy nehézsége befolyásolta, hanem az Isten kegyelmébe vetett bizalom, amely az Égi Édesanya által különös módon is megtapasztalható.

Végül röviden arról is szeretnék írni, hogy bár életem eddigi részében javarészt csak tanultam (Budapesti Műszaki Egyetem, Pázmány Péter Hittudományi Akadémia, a római Accademia Alfonsiana) és tanítottam (Esztergomi Papnevelő Intézet, Patrona Hungariae Gimnázium, Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola), a *lelkipásztori munka* mindig nagyon közel állt hozzám. A tanítás mellett foglalkoztam az utcán céltalanul játszadozó gyerekekkel, hajléktalanokkal, öregekkel, a kórházban látogattam a magatehetetlen betegeket, a pszichésen sérülteket, és időnként azokat is, akik egy gyenge pillanatukban el akarták vetni életüket. Mindig felnéztem azokra a paptestvérekre, akik nehéz helyzetekben állhatatos munkájukkal a „nap hevét viselték”. Ezek a lelkipásztorok voltak a példaképeim is, mint például a szegényeket és betegeket felkaroló Páli Szent Vince, a Sárísaon negyven éven át a bányászok lelki üdvéért fáradó Rédei József, és a fiatalokkal és az öregekkel egyaránt töretlen lendülettel foglalkozó Kerényi Lajos piarista atya. Az utóbbi műegyetemista éveimben hitoktatóm volt a Béke téri templomban. 25 évvel ezelőtt az újmisés emléklapomra, Jézus szavait idézve a következő idézetet írtam: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendeltelek, hogy munkátokkal gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt.” (Jn 15,15) Emberi korlátaimat és gyarlóságomat naponta megtapasztalva, most is ennek a rendelésnek próbálok eleget tenni.

Plébánosi beiktatásom óta úgy érzem, hogy helyesen döntöttem, de nagyon sok kegyelemre lesz szükségem, hogy munkámat Isten dicsőségére és a népe javára jól végezzem. Kérem ehhez az újlaki hívek további imáit és segítségét.

Dr. Beran Ferenc plébános

IGE-IDŐ

„Urunkat, Krisztust szentül tiszteljétek szívetekben, legyetek mindig készen rá, hogy mindenkinek megfeleljétek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.”

(1Pét 3, 15)

Kedves Testvérek!

A fenti szavak Szent Péter apostoltól származnak, aki már mint az Egyház látható feje mondja ezt a híveknek. Ebben a mondatban a keresztyény hívő feladata fogalmazódik meg: szentség, készenlét és hitvallás. Készen vagyunk erre a feladatra? Felkészültünk arra, hogy a hitünkről beszéljünk, az alapvető kérdésekre megfeleljünk? Tisztában vagyunk-e egyáltalán a saját hitünkkel, annak tartalmával, mélységével, szilárdságával? Jártasak vagyunk-e a szentírási történetekben, az Egyház tanításában? Ha nem, utánaolvasunk-e? Képezzük-e magunkat a lehetőségekhez mérten? Hűségesek vagyunk-e Egyházunk tanításához? Megannyi kérdés és válasz, amelyek mind fontosak, hiszen nélkülük aligha tudunk megfelelni bármire is, ami hitvallás-Isten témakörben felmerül.

És vajon valóban éltet bennünket a keresztyény remény, vagy csak beszélünk róla, és az első nehéz élethelyzetnél szemrehányásokat teszünk az Úrnak? Megvan-e bennünk a reménytelenségben is reménykedő lelkület, a minden emberi lehetőségen túlmutató bizalom? Ez csak akkor sikerülhet, ha – mint Péter írja – Krisztust szentül tiszteljük a szívünkben; vagyis ha egész valónkat átjárja az istenszeretet, a teljes odaadottság és a gyermeki ráhagyatkozás.

Jüling Erika

Tábori élmények

Megy a NemHal vándorútra....

Egy augusztusi keddi reggelen tizenegy NemHal, óriási túratáskákkal elindult a Mátra felé, megkezdeni a hatodik táborát. Az idej más volt, mint a többi. Más volt, mert Zita a betegsége miatt nem tudott lejönni, más volt, mert a három új fiúagnak köszönhetően a fiúk többen voltak, mint a lányok, és más volt, mert ez volt az első vándortáborunk. Ahhoz képest, hogy tudtuk, mi vár ránk, majdnem teljes létszámban indultunk útnak.

A vonat Taron rakott ki bennünket, onnan egészen az utolsó nap délutánjáig csak lábbusszal közlekedtünk és úgy fedeztük fel a Mátra szépségeit. Matyi, az egyik vezetőnk csak a második naptól tudott lejönni, de szerencsére addig sem tévedtünk el. Minden nap óriási távokat tettünk meg, óriási csomagokkal, ezért a reggeli tornákon nem hagytuk ki a vállmasszírozásokat sem. Az angol vécé és a puha, kényelmes ágy hiánya miatt szörnyűséges kínokat éltünk át, főleg mivel minden este új helyen kellett fölverni, reggel pedig szétszedni a sátrakat. A végére már egész jól belejöttünk. A patakban és forrásban fürdés is nagyon emlékezetes volt, megtanultuk, hogy már minden mindegy, amikor fáradtak, koszosak és bűdösek vagyunk, mit számít,

ha lefagynak a végtagjaink, mikor öntözzük magunkra a jéghideg vizet. A társaság nagy része jó hangulatban volt, a poénok és a nevetés tartották bennünk a lelket egész héten. A sok játék még élvezetesebbé tette a táborot. Játszottunk számháborút, mennyországot, pókert, mi lenne ha-t, részt vettünk vetélkedőkön, akadályversenyeken. Egyik nap még egymás szeretetnyelveit is megtudhattuk, sokaknak meglepetést okoztak az eredmények. Szombaton óriási megváltásban volt részünk, Mátraházára érkeztünk, ahol az utolsó két éjszakát egy ferences házban, ágyakkal teli szobákban töltöttük el. Aznap a vezetőink Kata és Ipszi voltak, sokat játszottunk, egy vetélkedőnek köszönhetően éjszaka bejártuk Mátraháza fontosabb helyeit, és még egy meglepetés vacsorával is kedveskedtek nekünk, melegszendvicset ettünk, nem kell mondanom, hogy az öt hatalmas tálcáról tíz percen belül elfogyott a vacsora...

Sajnos Barnának aznap haza kellett mennie, őt Matyi felesége, Zsuzsi váltotta, így a létszám ugyanannyi maradt. Az utolsó esti táborútnál szalonnát sütöttünk, énekeltünk, beszélgettünk, és megettük azt a sok nyereséget, amit a dobogósok nyertek a vetélkedőkön. Másnap, Mátrafüredről hazafelé meglepődve hallgattuk a három új NemHal (János, Bálint, Zsolt) véleményét, miszerint nagyon tetszett nekik a tábor, és szívesen keresnék évközben is a társaságunkat. Sajnáljuk, hogy idén Zita nem tudott eljönni, de sokat gondoltunk rá, reméljük, ő is ránk!

Kovács Bettina

Szotyitábor

Sportcipő, esőkabát, Biblia, zseblámpa, ó az még mindig nincs, és mellesleg egy hátizsák is kéne...Körülbelül ilyen felkészültséggel indultam/indultunk neki idei táborunknak, amelybe sokan csak később tudtak lejönni, illetve előbb el kellett menniük. És a sok betegségről ne is beszéljünk! De mindezek dacára mondhatom, utóbbi éveink legjobb táborát tudhatjuk magunk mögött.

A tábor célja amúgy is a közösségformálás volt, a másik alaposabb megismerése, és nem utolsó sorban a Biblia mélyebb ismerete is, hiszen 2008 a Biblia éve. És azt hiszem, mi ezeknek a céloknak mind eleget tettünk. A kis pilisi rétet, ahol táboroztunk, sokan meglátogatták nap mint nap. Először is a Havasi familiát említeném, ami a napokban bővült is, Lucával. Aztán eljött hozzánk Szűcs Balázs atya is, aki a tábor lelki részéért volt felelős, és bár csak fél napot volt velünk, rendkívül hatásos beszédet tartott a közösségformáló erőről, a jó közösségekről. Sok mindenre rádöbbentett ez a beszéd, legfőképp arra, hogy ha az ember egy közösség tagja, hiába próbálja megjátszani magát és más szerepbe burkolózni, nem fog másnak tűnni, hiszen a közösség már ismeri, mint a tenyerét. És hát igen, nyolc év, az nyolc év. Az atyán kívül hű látogatóink voltak még a kedves állatok, főleg az egérek, akik ki is rágták az egyik sátrat...

A táborban szellemi és fizikai fejlődésünkre is hangsúlyt fektettünk, ezt szolgálta Kriszta quize, a sok kirándulás (éjszakai túra, Dobogókő, szentendrei séta), valamint az akadályverseny, ami sok emberből felszín alatti dolgokat is kihozott. Egymás megismerésében segített még az angyalkázás és a másfél órázás, ezek a beszélgetések szerintem mindenkinek sokat adtak. Említést tennék táborunk idej vezetőjéről is, Mártonról, akinek a szervezés nagy részét köszönhetjük.

Összevetve mindent, úgy gondolom, az idej Szotyitábor nagy pozitív eseményévé vált a Napraforgó – közösség kis történelmének.

Unger Anna

Szentjánosbogár tábor

Hogy pontosan mit is takar ez a tábor? Hihetetlen történetet. A történet pár családról szól, akik miután nem találtak rendes, értékátadó és gyermekeiket hitben nevelő tábor, így szóltak: „Miért ne csinálnánk egy tábor a saját gyermekeinknek?”. Így is tettek. A következő évben kiderült, hogy igen jó visszhangja van a tábornak, csatlakozott is még pár család. A harmadik évre már igencsak kinőttek magukból... Most, több, mint egy évtized után, a Szentjánosbogarak száma majd' 1000-re rúg! Van gyerektábor, kamasztábor, ifitábor, seniortábor, évközben rajzás, métabajnokság, bálók, bogárklubok, és idén először már család-bogártábor is. Több, mint 700 gyerek egy időben egy helyen? Nem... egy időben, de hat helyen. Kis falucskákban vagy városkákban, ahol önkéntes háziak, úgynevezett „házibogarak” befogadják őket ismeretlenül, ételt, italt, tisztálkodási lehetőséget és szállást nyújtanak nekik egy hétig. Ingyen. Szeretetből. És a gyerekek kivel vannak napközben? 10-12 fős csoportokban, 2-2 vezetővel, úgynevezett „főbogarakkal”. Ingyen. Szeretetből. És minden tábor után a falu is boldog, fellendül az élet, a vezetők is boldogak, és minden évben újra és újra vezetnek. Mert „bogár az a hely, ahol önmagad lehetsz, és így is szeretnek”.

Mi a kapcsolat Újlakkal? Több, mint hinnénk: A Hangyák szinte összes tagja egyben „bogár” is. Voltak már Szotyik is, Nemhalak is, és lesznek még Almakukacok és további közösségek is. Én is, eme cikk írója, három táborban vezettem idén, gyerekeket, fiatalokat és még nálam idősebbeket is, és nagyon sok élményt, értéket, barátságokat és emlékeket szereztem. De két éve is vezettem, sőt, párt találtam, és emiatt ki is mentem Skóciába.

Az az egy család az akkori döntésével most közel 1000 ember életét befolyásolja, köztük az enyémet is, nem kis mértékben. Baráti körök, házasságok, évközi bogárklubok alakultak azóta. Mindez egy család akkori döntésének köszönhető. Mit mond ez nekünk? Mit mond ez neked, kedves olvasó? Számomra ezt: Hatalmad van! Hatalmad van jól tenni. Hatalmad van sok ember életét befolyásolni, hatalmad van Adni. Az apró ötletekből később hagyományok lehetnek, a mi szeretetünk és odaadásunk, a gondosan

megsütött sütemények a vasárnapi mise után, egy színdarab a pincében, egy ének a falon, egy spontán megszervezett kirándulás... sosem lehet tudni, melyik cselekedetünk válik végül sokak, talán nagyon sokak örömévé. Hogy mást ne mondjak, egy napközis dal, a „Hogyha szél fúj”, melyet Laseczky Kriszta tanított nekünk, egy 150 fős tábor „slágerdala” lett.

Ennél egy kicsit nagyobb ugrás Bőjte Csaba tevékenysége és az árvákért folytatott fáradhatatlan harca, ami szintén egy árva befogadásával indult.

Nem is beszélve arról, aki tetteivel immár több mint 2000 éve majdnem egy egész bolygó életét megváltoztatta...

Sőnfeld Mátyás

Plébániai hitoktatás

a 2008/2009-as tanévben

Alsó tagozatos hittan:

Tamási Kinga

óvodások és első osztályosok: Hétfő 17⁰⁰-18⁰⁰

második-negyedik osztályosok: Hétfő 18⁰⁰-19⁰⁰

(ide várjuk azokat is, akik elsőáldozók szeretnének lenni)

Felső tagozatos hittan:

Sütöri Ágnes

ötödik-nyolcadik osztályosok: Szerda 17⁰⁰-18⁰⁰

Gimnazista hittan:

Dr. Beran Ferenc

(ide várjuk azokat is, akik bérmálkozni szeretnének)

Hétfő 19⁰⁰-20⁰⁰

Felnőtt ifjúsági hittan:

Dr. Beran Ferenc – Gájer László

Szerda 19⁰⁰-20⁰⁰

Biblia óra:

Spányi András

Péntek 19⁰⁰-20⁰⁰

Társadalmi etika:

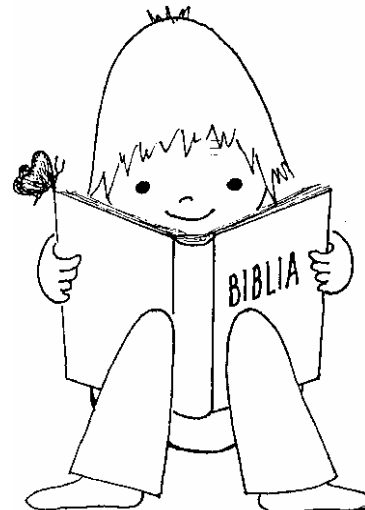
Dr. Beran Ferenc

Péntek 20⁰⁰-21⁰⁰

Biblia kör:

Balthazar Zsolt

Hétfő 18³⁰-19³⁰

Miserend:

Újlaki plébánia templom:
hétköznapokon és szombat-
on: 6³⁰ és 18⁰⁰-kor
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰-kor

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este ¾ 7-½ 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján a szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Gitáros misék a hónapban: 7-én és 21-én a 9⁰⁰ szentmisén.

- 3.Sze. Nagy Szent Gergely pápa és egyháztanító
7.V. Veni Sancte a 9⁰⁰ szentmisén
8.H. **Szűz Mária születése, Kisboldogasszony**
12.P. Szűz Mária szent neve
13.Szo. Aranyszájú Szent János püspök és egyháztanító
14.V. **Szent Kereszt felmagasztalása**
A perselypénzt a sekrestye felújítására fordítjuk.
17.Sze. Boldog Salkaházi Sára
21.V. Évközi 25. vasárnap
23.K. Szent Pio szerzetes
24.Sze. **Szent Gellért püspök és vértanú**
27.Szo. Páli Szent Vince áldozópap
28.V. Évközi 26. vasárnap
29.H. Szent Mihály, Szent Gábor és Szent Rafael főangyalok
30.K. Szent Jeromos áldozópap és egyháztanító

Egyházközségünk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. : 335–3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** új helyen – a régi kápolna- várja olvasóit vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.

Tea délelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet hittan teremben.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szt. István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Családi események

Megszületett: Havasi Gergely és Martos Emese második gyermeke: Luca Mária.

A keresztség szentségében részesült: augusztus 10-én Kiss-Becker Diána.

Halottaink:

Nagy Jánosné, Marosi József (75), Fodor Györgyné (65), Kováts Attiláné (77), Dosztig Olga (78).

Hírek

Plébániánk egyik ékessége és kegyelmi forrása a margitszigeti Szent Mihály kápolna. Szeptembertől lehetővé válik, hogy ezzel a különleges lehetőséggel még jobban éljünk. Minden vasár- és ünnepnap délelőtt 11 órakor a plébános atya mutat be szentmisét. Ezen kívül minden hónap 18-án délután 5 órakor Dr. Leszkovszky Gy. Pál domonkos atya sziget névadójára, Árpád-házi Szent Margitra emlékezve jeleníti meg Jézus legszen-
tebb áldozatát. Mivel a kápolnát az utóbbi időben kevesebbszer használták, ezért a plébánia fiataljai a falak között nagytakarítást végeztek. Reméljük, hogy a kibővült lehetőségeket plébániánk hívei kihasználják, és a sziget sokak számára lelki feltöltődés helye lesz.

A gitáros kórus szeretettel várja Újlak apraját-nagyját ezentúl minden gitáros mise után a Szent Erzsébet hittanterembe egy kis lakmározásra, csevegésre, éneklésre. Itt lehetőség nyílna egymás finomságait is megkóstolni, lehörpintve egy kis üdítővel, persze csak ha mindig akad néhány szorgalmas lélek...Ne legyünk lusták megtölteni a hittantermet, szerencsére jó sokan elférünk benne!

Előre hirdetjük, hogy október 9-én az esti szentmise után képviselő testületi ülés lesz.